

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 824/2025
26.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Милене Рашић и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљених Милоша Миљковића и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милоша Миљковића–адвоката Милета Чогурића и Миленка Тодоровића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К.бр.70/22 од 11.03.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 965/24 од 08.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 26.06.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милоша Миљковића–адвоката Милета Чогурића и Миленка Тодоровића, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К.бр.70/22 од 11.03.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.965/24 од 08.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву К.бр.70/22 од 11.03.2024. године окривљени Марко Николић и Милош Миљковић су оглашени кривим да су извршили кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, а окривљени Далибор Јовановић да је извршио кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ, за која дела су окривљени осуђени на казне затвора у трајању од по три године, у коју казну је окривљеном Милошу Миљковићу урачунато време проведено у притвору од 09.08.2019. године до 03.09.2019. године, окривљеном Далибору Јовановићу време проведено у притвору и на мери забране напуштања стана у периоду од 26.05.2019. године до 25.10.2021. године и окривљеном Марку Николићу време проведено у притвору од 06.11.2019. године и на мери забране напуштања стана у периоду од 10.01.2020. године до 19.01.2022. године.

Истом пресудом, према окривљеном Далибору Јовановићу је изречена мера безбедности одузимања предмета кривичног дела и то 1949 грама опојне дроге

марихуане. Окривљени су обавезани да суду плате на име паушала износе од по 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док ће о трошковима кривичног поступка који падају на терет окривљених, суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.965/24 од 08.04.2025. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног Милоша Миљковића, адвоката Ивана Бајазита, па је преиначена пресуда Вишег суда у Смедереву К.бр.70/22 од 11.03.2024. године тако што су окривљени Марко Николић и Милош Миљковић оглашени кривим да су извршили кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, а окривљени Далибор Јовановић кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ, па их је суд осудио на казне затвора у трајању од по три године, у коју казну је окривљеном Милошу Миљковићу урачунато време проведено у притвору од 09.08.2019. године до 03.09.2019. године, окривљеном Далибору Јовановићу време проведено у притвору и на мери забране напуштања стана у периоду од 26.05.2019.године до 25.10.2021. године и окривљеном Марку Николићу време проведено у притвору од 06.11.2019.године и на мери забране напуштања стана у периоду од 10.01.2020.године до 19.01.2022. године, док је у осталом делу пресуда остала неизмењена, а жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, жалба браниоца окривљеног Далибора Јовановића, адвоката Милоша Сутка, жалба браниоца окривљеног Марка Николића, адвоката Горана Станишића и у преосталом делу жалба браниоца окривљеног Милоша Миљковића, адвоката Ивана Бајазита, су одбијене као неосноване.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљеног Милоша Миљковића – адвокат Миле Чогурић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине другостепену пресуду и списе предмета врати на поновно одлучивање.

-бранилац окривљеног Милоша Миљковића, адвокат Миленко Тодоровић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и 10), 451. и 453. ЗКП са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан, укине другостепену пресуду и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене навода у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, браниоци окривљеног Милоша Миљковића-адвокати Миле Чогурић и Миленко Тодоровић у својим захтевима за заштиту законитости истичу да је побијаним пресудама прекорачена оптужба из разлога што је суд самоиницијативно извршио прецизирање оптужног акта и тако повредио одредбе члана 420. став 1. ЗКП. Ово из разлога што је суд у изреку пресуде унео речи „у великој количини“ и зато што је окривљеног Милоша Миљковића, уместо за радњу продаје осудио за радњу посредовања у продаји опојне дроге, па је на тај начин у изреку пресуде унео битне елементе кривичног дела, чиме је повређен објективни идентитет оптужнице. По оцени бранилаца, преиначење се не може правдати тезом да су радња за коју је окривљени оглашен кривим и радња за коју је оптужен, алтернативно прописане радње кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, те су истакли да тужилац током поступка није изменио оптужницу нити је у жалби предложио било какву измену правне оцене кривичног дела. Браниоци још сматрају да окривљеном није дата прилика да се изјасни о измењеној квалификацији кривичног дела, те да за радњу посредовања у продаји ни у једној фази поступка није изнео одбрану, јер му та радња није ни стављена на терет, а уколико је суд закључио да је окривљени Миљковић посредовао у промету дроге, морао је у пресуди навести између којих лица је посредовање извршено, односно ко је био купац, а ко продавац.

Изнете наводе захтева бранилаца Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Оптужницом Вишег јавног тужилаштва у Смедереву Кт. бр. 52/19 од 03.07.2020. године окривљенима Далибору Јовановићу, Марку Николићу и Милошу Миљковићу је стављено на терет да су: у току маја месеца 2019. године па до 26.05.2019. године, у Лозници, Смедереву и Шапцу, окривљени Далибор Јовановић неовлашћено купио, држао и преносио ради продаје, окривљени Марко Николић неовлашћено посредовао, а окривљени Милош Миљковић неовлашћено набавио и продао опојну дрогу „cannabis“ која у себи садржи психоактивну супстанцу ТХЦ у проценту већем од 0,3% и која се налази на списку психоактивних контролисаних супстанци Правилника о утврђивању списка психоактивних контролисаних супстанци („Службени гласник РС“ број 31/2018 од 27.04.2018. године), а притом су били свесни свог дела и хтели његово извршење, при чему су били свесни да предузете радње представљају кривично дело, па су извршење истог хтели, чиме су извршили сваки понаособ кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ.

Изреком пресуде Вишег суда у Смедереву К.бр.70/22 од 11.03.2024. године окривљени Далибор Јовановић, Марко Николић и Милош Миљковић су оглашени кривим да су маја месеца 2019. године па све до 26.05.2019. године, у Лозници, Смедереву и Шапцу, окривљени Далибор Јовановић неовлашћено купио, држао и преносио, окривљени Марко Николић неовлашћено посредовао а окривљени Милош Миљковић неовлашћено набавио и продао опојну дрогу „cannabis“, која у себи садржи психоактивне супстанце ТХЦ у проценту већем од 0,3% и која се налази на списку психоактивних контролисаних супстанци („Службени гласник РС“ број 31/2018 од 27.08.2014. године) а при том су били свесни свог дела и хтели његово извршење, при чему су били свесни да предузете радње представљају кривично дело, па су извршење истог хтели, чиме је окривљени Далибор Јовановић извршио кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ а окривљени Марко

Николић и Милош Миљковић кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ.

Изреком пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 бр.965/24 од 08.04.2025. године окривљени су оглашени кривим да су маја месеца 2019. године па све до 26.05.2019. године, у Лозници, Смедереву и Шапцу, окривљени Далибор Јовановић неовлашћено држао у већој количини опојну дрогу „cannabis“, а окривљени Марко Николић и окривљени Милош Миљковић неовлашћено посредовали у куповини и продаји опојне дрогу „cannabis“, а при том су били свесни свог дела и хтели његово извршење, при чему су били свесни да предузете радње представљају кривично дело, па су извршење истог хтели, чиме је окривљени Далибор Јовановић извршио кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ а окривљени Марко Николић и Милош Миљковић кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ.

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП, пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе).

Одредбом члана 246. став 1. КЗ је прописано да ко неовлашћено производи, прерађује, прода или нуди на продају или ко ради продаје, купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге, казниће се затвором од 3 до 12 година.

Из одредбе члана 420.ЗКП произилази да закон не захтева идентитет у погледу правне оцене дела, али да захтева да између оптужбе и пресуде постоји идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела, тако да евентуалне измене чињеничног описа дела у изреци пресуде морају остати у границама чињеничног основа из оптужбе, тачније у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива.

По оцени Врховног суда, чињеничним описом радњи извршења у изреци другостепене пресуде суд није прекорачио оптужбу, с обзиром да у чињеничном опису постоји идентитет лица које је оптужено и то окривљеног Милоша Миљковића (субјективни идентитет) и дела која су предмет оптужбе - кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ (објективни идентитет), а чињенични опис наведеног кривичног дела у изреци првостепене пресуде у битном се не разликује од оног наведеног у оптужници.

Изменом радње извршења у изреци другостепене пресуде, тако што је окривљени Милош Миљковић оглашен кривим да је „неовлашћено посредовао у куповини и продаји опојне дроге“ уместо да је „неовлашћено набавио и продао“ опојну дрогу, које радње су му стављене на терет оптужним актом, не представља прекорачење оптужбе. Наиме, кривично дело из члана 246. став 1. КЗ је дело којим је предвиђено више алтернативно прописаних радњи извршења, а другостепени суд је уз неизмењен чињенични опис, оценио да је окривљени Милош Миљковић извршио једну од алтернативних радњи наведеног кривичног дела, оглашавајући га кривим да је извршио кривично дело из члана 246. став 1. КЗ, из чега произилази да није повећана

криминална количина радње кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим и осуђен, нити је окривљени због наведене измене стављен у неповољнији положај.

Бранилац окривљеног Милоша Миљковића, адвокат Миленко Тодоровић у захтеву за заштиту законитости указује и на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, сматрајући да је у односу на окривљеног учињена повреда одредбе члана 453. ЗКП, односно забрана преиначења на штету окривљеног. Наведено бранилац образлаже тиме да је жалба изјављена у корист окривљеног, а другостепени суд је радњу окривљеног изменио на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела, огласивши га кривим за радњу за коју није оптужен, уз претходно утврђење да радња за коју је био оптужен и првостепеном пресудом оглашен кривим, није доказана.

Одредбом члана 453. ЗКП је прописано да ако је жалба изјављена само у корист оптуженог, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

По оцени Врховног суда, захтев браниоца окривљеног Милоша Миљковића, адвоката Миленка Тодоровића у овом делу је неоснован с обзиром да пресудом другостепеног суда није измењена првостепена пресуда на његову штету, јер окривљени Милош Миљковић није оглашен кривим за извршење кривичног дела за које је предвиђена тежа кривична санкција, већ за истоветно кривично дело из члана 246. став 1. КЗ, нити му је изречена строжија казна, јер је у погледу кривичне санкције првостепена пресуда остала неизмењена, односно окривљеном изречена казна затвора у трајању од три године.

Бранилац окривљеног Милоша Миљковића, адвокат Миленко Тодоровић у преосталом делу свог захтева указује и на повреду закона из члана 451. ЗКП, сматрајући да другостепени суд није могао по службеној дужности да преиначи првостепену пресуду, као и на повреду закона из члана 433. став 2. ЗКП, јер се жалба браниоца може изјавити само у корист оптуженог, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, па се овај суд у разматрање и оцену ових повреда, није упуштао.

Са свега изложеног, на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић